

DE PARTYCRASHER

Eerder verschenen van Sophie Kinsella bij The House of Books:

SHOPAHOLIC-SERIE

Shopaholic!
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic! zegt ja
Shopalicious!
Shopaholic & baby
Mini Shopaholic
Shopaholic naar de sterren
Shopaholic grijpt in
Christmas Shopaholic

ANDERE

Hou je mond!
Aanpakken!
Ken je me nog?
Wat spook jij uit?
Mag ik je nummer even?
Ik krijg je wel
Mijn niet zo perfecte leven
Verras me
Voor wat, hoort wat
Liever verliefd

Sophie Kinsella

De partycrasher

Vertaald uit het Engels door Mariëtte van Gelder

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Party Crasher*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press, een imprint van
Transworld Publishers, Londen 2021
© Madhen Media Ltd, 2021
© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2022
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2022
Omslagontwerp: Richard Ogle/TW
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: bij Barbara, Amsterdam
Omslagbeeld: Lucy Davey en Shutterstock
Auteursfoto: © John Swannell
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6446 0
ISBN 978 90 443 6447 7 (e-book)
NUR 302

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan Sharon Propson

1

Ik weet dat ik dit kan, ik wéét het gewoon. Wat ze ook zeggen. Het is gewoon een kwestie van doorzettingsvermogen.

‘Effie, ik heb je al gezegd dat die engel niet blijft zitten,’ zegt mijn grote zus Bean, die met een glas bisschopswijn in haar hand naar me toe loopt om te kijken. ‘In geen miljoen jaar.’

‘O, jawel.’ Ik blijf gedecideerd touw om onze geliefde zilveren piek wikkelen, zonder me iets aan te trekken van de dennenaalden die in mijn hand prikken.

‘Nee. Geef het toch gewoon op! Ze is te zwaar!’

‘Ik geef het niet op!’ repliceer ik. ‘De zilveren engel staat altijd boven in de kerstboom.’

‘Maar deze boom is maar half zo groot als de bomen die we anders altijd hebben,’ merkt Bean op. ‘Heb je dat niet gezien? Het is een spichtig boompje.’

Ik kijk even naar de kerstboom, die op zijn gebruikelijke plek in de nis in de hal staat. Natuurlijk heb ik wel gezien dat hij klein is. Meestal hebben we een reusachtige, indrukwekkende, weelderige boom, terwijl deze een beetje miezerig is, maar daar gaat het nu niet om.

‘Dit moet lukken.’ Ik leg zwierig de laatste knoop, laat los... en de hele tak bezwijkt. De engel komt ondersteboven te hangen, haar rok valt over haar hoofd en je kunt haar onderbroek zien. Verdikkeme.

‘Nou, dat ziet er superfeestelijk uit,’ zegt Bean, die proest van

het lachen. ‘Zullen we “Vrolijk kerstfeest” op haar slip schrijven?’

‘Ook goed.’ Ik maak de engel los en zet een stap achteruit. ‘Ik spalk die tak wel met een latje of zo.’

‘Zet toch gewoon iets anders boven in de boom!’ Bean klinkt half geamuseerd, half vertwijfeld. ‘Effie, waarom ben je toch altijd zo koppig?’

‘Ik ben niet koppig, ik ben volhardend.’

‘Geef ze van katoen, Effie!’ valt pap me bij, die net met een bundel kerstverlichting in zijn armen langsloopt. ‘Vecht voor de goede zaak! Geef niet op!’

Zijn ogen twinkelen en hij heeft blosjes op zijn wangen, en ik glimlach vol genegenheid terug. Pap snapt het. Hij is een van de meest vasthoudende mensen die ik ken. Hij is grootgebracht door een alleenstaande moeder, in een piepklein flatje in Layton-on-Sea, en hij heeft op een echte achterbuurtschool gezeten. Maar hij zette door, schopte het tot de universiteit en kwam toen bij een investeringsmaatschappij. En nu is hij hier: gepensioneerd, zonder zorgen, gelukkig, alles in orde. Dat bereik je niet door het bij het eerste obstakel op te geven.

Oké, zijn vasthoudendheid kan soms doorschieten naar onredelijke halsstarrigheid. Zoals die keer toen hij aan een sponsorloop van tien kilometer meedeed en weigerde op te geven, ook al hinkte hij en bleek later dat hij een kuitspier had gescheurd. Maar, zoals hij naderhand zei, hij had het geld bij elkaar gekregen, hij had de klus geklaard en hij zou het wel overleven. Tijdens onze jeugd riep pap ‘Je overleeft het wel’, wat soms opmonterend werkte, soms moed schonk en soms absoluut niet op prijs werd gesteld. (Soms wil je niet horen dat je het wel overleeft. Je wilt naar je bloedende knie kijken en blèren, en dan moet iemand meelevend zeggen: ‘Stil maar, wat ben je toch dapper.’)

Pap was duidelijk al aan de bisschopswijn begonnen voordat ik aankwam, maar waarom ook niet? Het loopt tegen de kerst én

hij is jarig én het is optuigdag. Dat is traditie bij ons thuis, dat we de boom op paps verjaardag optuigen. Zelfs nu we allemaal volwassen zijn, komen we nog elk jaar naar Greenoaks, ons ouderlijk huis in Sussex.

Pap loopt door naar de keuken en ik ga dicht bij Bean staan en vraag zachtjes: ‘Waarom heeft Mimi dit jaar zo’n klein boompje gekocht?’

‘Weet niet,’ zegt Bean na enig nadenken. ‘Omdat het praktisch is, misschien? Ik bedoel, we zijn allemaal volwassen.’

‘Zou kunnen,’ zeg ik, maar ik vind het geen bevredigend antwoord. Mimi, onze stiefmoeder, is artistiek en creatief en zit vol gekke ideeën. Ze is altijd dol geweest op kerstversiering, hoe groter, hoe beter. Waarom zou ze opeens besluiten praktisch te zijn? Volgend jaar ga ik met haar mee om een boom te kopen, neem ik me voor. Ik zal haar er subtiel op wijzen dat we altijd een reusachtige boom hebben op Greenoaks en dat er geen reden is om een eind te maken aan die traditie, ook al is Bean drieëndertig, Gus eenendertig en ik zesentwintig.

‘Eindelijk!’ onderbreekt Bean mijn gedachten, turend naar haar telefoon.

‘Hè?’

‘Gus. Hij heeft de film net gestuurd. Over nipt gesproken.’

Ongeveer een maand geleden zei pap dat hij dit jaar geen cadeautjes wilde. Alsof we ons daar iets van zouden aantrekken. Maar eerlijk gezegd heeft hij inderdaad veel truien en manchetknopen en dergelijke, dus besloten we origineel te zijn. Bean en Gus hebben een videocompilatie gemaakt, die Gus nog moest afmonteren, en ik heb aan mijn eigen verrassingsproject gewerkt en kan niet wachten om het aan pap te laten zien.

‘Gus zal het wel druk hebben gehad met Romilly,’ zeg ik met een knipoog tegen Bean, die naar me grinnikt.

Onze broer Gus heeft sinds kort een waanzinnige vriendin,

Romilly. En we zijn niet verbaasd, absoluut niet, maar... nou ja. Het zit zo: het is Gus. Afwezig. Vaag. Hij is knap, op zijn eigen manier, heel innemend en ontzettend goed in zijn werk op het gebied van software, maar hij is niet bepaald wat je een alfamannetje zou noemen, terwijl zij een soort fantastisch powerhouse is met volmaakt haar en chique mouwloze jurken. (Ik heb haar gegoogeld.)

‘Ik wil die video even snel zien,’ zegt Bean. ‘Ga mee naar boven.’ Terwijl ze voor me uit de trap op loopt, vraagt ze: ‘Heb jij je cadeau voor pap al ingepakt?’

‘Nee, nog niet.’

‘Ik heb namelijk extra inpakpapier meegebracht, mocht je het nodig hebben, en lint. O, en ik heb die mand voor tante Ginny besteld,’ voegt ze eraan toe. ‘Je hoort nog wel hoeveel ik van je krijg.’

‘Bean, je bent geniaal,’ zeg ik dankbaar. En het is waar. Ze denkt altijd vooruit. Ze regelt altijd alles.

‘O, en nog iets.’ We zijn op de overloop en Bean wroet in haar tas. ‘Het was een aanbieding, drie voor de prijs van twee.’

Ze overhandigt me een vitamine D-spray en ik bijt op mijn onderlip om niet te lachen. Bean begint een obsessieve gezondheids- en veiligheidsbewaker te worden. Vorig jaar gaf ze me telkens levertraancapsules en daarvoor was het matchapoeder.

‘Bean, je hoeft geen vitaminen voor me te kopen! Ik bedoel, dank je wel,’ voeg ik er iets te laat aan toe.

We lopen haar kamer in en ik kijk vol genegenheid om me heen. Voor zover ik me kan herinneren is er nooit iets aan veranderd, en er staan nog dezelfde handbeschilderde meubeltjes die ze al sinds haar vijfde heeft: twee witte houten ledikanten, een ladekast, een kledingkast en een toilettafel, allemaal versierd met Pieter Konijn. Ze was altijd van plan ze te vervangen door iets coolers, maar ze kon het nooit over haar hart verkrijgen er afscheid

van te nemen, dus is alles er nog. Ik associeer het zo sterk met haar dat ik Pieter Konijn niet kan zien zonder *Bean* te denken.

‘Heb je eraan gedacht Dominic uit te nodigen voor vandaag?’ vraagt Bean terwijl ze haar iPad opent, en ik begin te gloeien bij het horen van zijn naam.

‘Nee, het is nog te vroeg om hem aan de ouders voor te stellen. We hebben nog maar een paar dates gehad.’

‘Maar wel goede dates.’

‘Ja, goede dates.’ Ik glimlach blij.

‘Uitstekend. Oké, daar gaan we...’ Ze zet haar iPad op de toilettafel en we kijken samen naar de spannende openingstitel: *De enige echte... Tony Talbot!* Dan verschijnt er een foto van pap in het plaatselijke sufferdje van Layton-on-Sea van toen hij elf was en een rekenprijs had gewonnen. Dan komt er een afstudeerfoto, gevolgd door een trouwfoto van hem en Alison, onze biologische moeder.

Ik kijk naar haar knappe gezicht met de grote ogen en krijg weer dat rare afgesneden gevoel dat ik altijd krijg als ik foto’s van haar zie. Ik zou een sterkere band willen voelen. Ik was pas acht maanden oud toen ze overleed, en toen ik drie was, trouwde pap met Mimi. Mimi is in mijn herinnering degene die voor me zong als ik ziek was, die taarten bakte in de keuken en die er was, altijd. Mimi is mijn moeder. Het is anders voor Bean en Gus, die nog vage herinneringen aan Alison hebben, terwijl ik alleen maar de familiegelijkenis heb, die in mijn geval wel heel sterk is, moet ik toegeven. We hebben allemaal haar brede gezicht, krachtige jukbeenderen en ver uit elkaar staande ogen. Ik zie er permanent verbaasd uit en Beans grote blauwe ogen staan altijd vragend. Gus daarentegen ziet er meestal afwezig uit, alsof hij er met zijn hoofd niet bij is (wat komt doordat het ook echt zo is).

Op het scherm begint een reeks oude amateurfilmpjes en ik leun naar voren. Daar is pap met Bean als baby... Een picknick

met het hele gezin... Pap die een zandkasteel bouwt voor peuter Gus... Dan een filmpje dat ik vaker heb gezien: pap die naar de voordeur van Greenoaks loopt en die theatraal opent, op de dag dat het huis van ons werd. Hij heeft vaak gezegd dat het een van de belangrijkste momenten van zijn leven was, een huis als dit kopen. 'Een jongen uit Layton-on-Sea die het heeft gemaakt,' zoals hij zegt.

Want Greenoaks is niet zomaar een huis. Het is verbluffend. Het heeft karakter. Het heeft een torentje! Het heeft een glas-inloodraam. Gasten noemen het vaak 'excentriek' of 'eclectisch' of ze roepen gewoon: 'Wauw!'

En oké, een paar kleinzielige, verdwaasde mensen zouden het 'lelijk' kunnen noemen, maar die zijn blind en hebben het mis. De eerste keer dat ik een mij onbekende vrouw in de dorpswinkel Greenoaks 'wanstaltig' hoorde noemen, was ik tot in het diepste van mijn wezen gekrenkt. Mijn elfjarige hart brandde van verontwaardiging. Ik was nog nooit eerder een architectuursnob tegengekomen; ik wist niet dat zoiets bestond. En ik hield hartsochtelijk van alles aan mijn huis, alles wat die onbekende, ongemaniëerde volwassene beschimpte. Van het zogenaamd 'lelijke metselwerk' (het *is* niet lelijk) tot en met de berg. De berg is een tamelijk doelloze, steile heuvel in de tuin, opzij van het huis. Daar lachte de vrouw ook om, en ik wilde gillen: 'Nou, die berg is super voor kampvuren, dat je het maar weet!'

In plaats daarvan schreed ik met een wrokkige blik op mevrouw McAdam, van wie de winkel was, naar buiten. Het pleit voor haar dat ze lichtelijk ontdaan keek en riep: 'Effe, kind, wilde je iets kopen?' Maar ik kwam niet terug, en ik weet nog steeds niet wie die spottende onbekende was.

Sindsdien volg ik de reacties op Greenoaks met argusogen. Ik heb mensen naar adem snakkend achteruit zien stappen bij de aanblik, waarna ze wanhopig zochten naar iets aardigs om erover

te zeggen. Ik wil niet beweren dat het een persoonlijkheidstest is... maar het is een persoonlijkheidstest. Iemand die niets positiefs over Greenoaks kan bedenken, is een kleinzielige snob en wat mij betreft afgeschreven.

‘Effie, kijk, dat ben jij!’ roept Bean uit als er een nieuw filmpje begint, en ik zie mezelf als peuter over het gazon waggelen aan de hand van een achtjarige Bean. Geeft niet, Effie,’ zegt ze opgewekt als ik omval. ‘Probeer het nog maar eens!’ Mimi zegt altijd dat Bean me heeft leren lopen. En fietsen. En mijn haar vlechten.

We hebben het donkere jaar van Alisons dood gewoon overgeslagen, stel ik stilletjes vast. Deze compilatie gaat alleen over de gelukkige tijden. Tja, waarom ook niet? Pap hoeft er niet aan herinnerd te worden. Hij heeft het geluk gevonden bij Mimi en sindsdien is hij een tevreden mens.

De zoemer gaat. Bean doet of ze het niet hoort, maar ik kijk waakzaam op. Ik verwacht Mimi’s kerstcadeau. Ik heb speciaal geregeld dat het vandaag bezorgd zou worden, en ik wil niet dat Mimi het per ongeluk openmaakt.

‘Bean,’ zeg ik terwijl ik de pauzetoets van de iPad indruk, ‘loop je met me mee naar de poort? Ik denk dat het Mimi’s naaitafel is, en ik wil hem stiekem naar binnen brengen, maar hij is nogal groot.’

‘Oké,’ zegt Bean. Ze sluit de video af. ‘Dus, wat vind je ervan?’

‘Geweldig,’ zeg ik vol vuur. ‘Pap zal er weg van zijn.’

We haasten ons de trap af. Mimi, die groen door de spijlen van de trapleuning aan het vlechten is, kijkt op en glimlacht naar ons, maar haar gezicht staat een beetje gespannen. Misschien is ze aan vakantie toe.

‘Ik ga wel,’ zeg ik gejaagd. ‘Het zal wel een pakketje zijn.’

‘Dank je wel, Effie, kind,’ zegt Mimi met haar zachte, zangerige, opbeurende Ierse accent. Ze draagt een Indiase handgestempelde jurk en haar haar wordt naar achteren gehouden door een hand-

beschilderde houten klem. Terwijl ik kijk, legt ze behendig een strik in een roodfluwelen lint en alles blijft keurig zitten, uiteraard. Het zal eens niet.

Bean en ik knerpen over het grind naar de grote smeedijzeren poort. Er hangt al een winterse, schemerige somberte in de middagluicht. Op straat staat een witte bestelbus geparkeerd en een gast met een kaalgeschoren kop en een kartonnen doos wacht ons op.

‘Dat kan die naaitafel niet zijn,’ zeg ik. ‘Te klein.’

‘Pakje voor de oude pastorie,’ zegt de jongen als we het voetgangershek openmaken. ‘Ze zijn niet thuis. Willen jullie het aannemen?’

‘Ja hoor,’ zei Bean, die naar het pakje reikt, en net als ze een krabbel op zijn apparaatje wil zetten, pak ik haar hand om haar tegen te houden.

‘Wacht. Nog niet tekenen. Ik heb een keer voor een pakje voor de burens getekend en toen bleek de glazen vaas die erin zat gebroken te zijn, en ze konden hun geld niet terugkrijgen omdat ik ervoor had getekend en toen gaven ze mij de schuld.’ Ik hap even naar adem. ‘We moeten het eerst controleren.’

‘Hoeft niet,’ zegt de jongen ongeduldig, en ik voel dat ik mijn stekels opzet.

‘Dat weet je niet.’ Ik scheur het deksel open en pak de bestelbon. “Yogasculptuur,” lees ik hardop. “Inclusief montage.” Ik kijk op. Ik had dus toch gelijk. ‘Zie je wel? Het hoefde wél! Je hoort het te monteren.’

‘Ik ga echt niks monteren,’ zegt de jongen, die op een misselijkmakende manier zijn neus ophaalt.

‘Het moet,’ zeg ik. ‘Het staat hier. Inclusief montage.’

‘Ja hoor, vast.’

‘Monteren!’ hou ik vol. ‘We tekenen pas als je het hebt gemonteerd.’

De jongen neemt me even kwaad op, zonder iets te zeggen, wrijft over zijn geschoren kop en zegt dan: ‘Wat een koppig stuk vreten ben jij. Heeft iemand je dat al eens verteld?’

‘Ja,’ zeg ik, en ik sla mijn armen over elkaar. ‘Iedereen.’

‘Het is waar.’ Bean knikt en grinnikt. ‘Doe het nou maar. Trouwens, wat is dat, een yogasculptuur?’ vraagt ze aan mij, en ik haal mijn schouders op.

‘Ik zal mijn gereedschap pakken,’ zegt de jongen, die nu kwaad naar ons allebei kijkt. ‘Maar dit is lulkoek.’

‘Dat heet goed burgerschap,’ wijs ik hem terecht.

Even later komt hij terug met zijn gereedschap en we kijken belangstellend toe hoe hij geërgerd zuchtend metalen onderdelen in elkaar begint te schroeven tot... Wat ís dat precies? Het is een soort weergave van een persoon... nee, twee personen, een man en een vrouw, en ze lijken in elkaar te schuiven... Wát doen ze daar?

Wacht even.

O mijn god. Mijn maag verkrampst en ik kijk naar Bean, die er als gehypnotiseerd bij staat. Betekent ‘yogasculptuur’ eigenlijk ‘pornografische sekssculptuur’?

Okéééé. Ja, dat betekent het.

En eerlijk gezegd ben ik gechoqueerd! Andrew en Jane Martin dragen identieke bodywarmers. Ze stellen dahlia's tentoon op de zomerbraderie. Hoe kunnen ze dít besteld hebben?

‘Moet zijn hand op haar tiet of op haar kont?’ vraagt de jongen, naar ons opkijkend. ‘Er zit geen handleiding bij.’

‘Ik... weet het niet,’ breng ik moeizaam uit.

‘O mijn god.’ Bean komt tot leven als de jongen het laatste, meest plastische lichaamsdeel van de man uit de doos haalt. ‘Nee! Echt niet. Wil je even ophouden, alsjeblieft?’ vraagt ze met schrille stem aan de jongen. Dan wendt ze zich tot mij en fluistert geagiteerd: ‘Dit kunnen we niet naar de Martins brengen. Ik zou ze nooit meer aan kunnen kijken!’

‘Ik ook niet!’

‘We hebben dit niet gezien. Oké, Effie? We hebben dit níét gezien.’

‘Mee eens,’ zeg ik uit de grond van mijn hart. ‘Eh, pardon?’ Ik richt me weer tot de jongen. ‘De plannen zijn iets gewijzigd. Zou je het allemaal weer uit elkaar kunnen halen en terug in de doos kunnen stoppen?’

‘Dat méén je niet, verdomme,’ zegt de jongen ongelovig.

‘Het spijt me,’ zeg ik ootmoedig. ‘We wisten niet wat het was.’

‘Dank je wel voor de moeite,’ voegt Bean er snel aan toe. ‘En vrolijk kerstfeest!’ Ze diept een verfrommeld biljet van tien pond uit haar zak op, wat de bezorger iets gunstiger stemt.

‘Teringzooi,’ zegt hij terwijl hij de onderdelen snel weer uit elkaar schroeft. ‘Wat willen ze nou?’ Hij kijkt afkeurend naar de naakte vrouwenfiguur. ‘Trouwens, als je ’t mij vraagt, krijgt ze nog knieklachten als ze zo doorgaat. Je moet er wat kussens onder leggen om de gewrichten te sparen.’

Ik kijk naar Bean en wend snel mijn blik af.

‘Goed idee,’ pers ik eruit.

‘Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn,’ vult Bean met een lach in haar stem aan.

Hij propt het laatste lichaamsdeel weer in de doos en Bean zet een krabbel op zijn elektronische schermpje. Als hij in zijn bestelbus stapt, kijken we elkaar weer aan.

‘Knieklachten,’ zegt Bean proestend.

‘De Martins!’ roep ik lichtelijk hysterisch uit. ‘O god, Bean, hoe kunnen we ze ooit nog onder ogen komen?’

De bestelbus rijdt weg en we kunnen eindelijk de slappe lach krijgen.

‘Ik plak die doos wel weer dicht,’ zegt Bean. ‘Ze komen er nooit achter dat we weten wat erin zit.’

Net als ze zich bukt om de doos te pakken, trekt iets mijn blik:

er nadert iemand over de dorpsweg. Iemand die ik uit duizenden zou herkennen, van het donkere haar tot aan de lichte, krachtige kin en de langbenige manier van lopen. Joe Murran. En die aanblik is genoeg om een eind aan mijn lachbui te maken. Op slag. Met terugwerkende kracht.

‘Wat is er?’ zegt Bean, die mijn gezicht ziet, en ze draait zich om. ‘O. O.’

Hij komt nog dichterbij en mijn hart wordt samengeknepen. Als in de greep van een python. Ik krijg geen lucht. Krijg ik nog lucht? O, hou op, Effie. Stel je niet aan. Natuurlijk krijg ik nog lucht. Kom op. Ik kan mijn ex nog wel zien zonder ter plekke dood neer te vallen.

‘Gaat het wel?’ vraagt Bean zacht.

‘Natuurlijk!’ zeg ik snel.

‘Oké.’ Ze klinkt niet overtuigd. ‘Nou, weet je wat? Ik breng die doos naar binnen, dan kunnen jullie even... bijpraten.’

Ze loopt naar de voordeur en ik zet een stap achteruit, zodat ik op het grind van de oprit kom te staan. Op mijn eigen terrein. Het voelt alsof ik aan de grond gehouden moet worden door thuis, door Greenoaks, door de liefde van de familie.

‘O, hoi,’ zegt Joe als hij bij me is. Zijn blik is ondoorgrondelijk. ‘Hoe is het met je?’

‘Goed.’ Ik haal nonchalant mijn schouders op. ‘Met jou?’

‘Ook goed.’

Joe’s blik flitst naar mijn hals en ik leg in een reflex een hand op mijn kralenketting, iets waar ik meteen spijt van heb. Ik had niet moeten reageren. Ik had moeten doen alsof ik niets had gezien. *Hè? Sorry? Droeg ik ooit iets om mijn nek met een soort betekenis voor ons samen? Neem me niet kwalijk, ik herinner het me niet zo goed meer.*

‘Leuke ketting,’ zegt hij.

‘Ja, van Bean gekregen,’ zeg ik achteloos. ‘Best bijzonder, dus.’

Je weet wel. Betekenisvol. Ik ben er gek op, toevallig. Ik draag hem altijd.'

'Van Bean gekregen' was waarschijnlijk wel genoeg geweest, maar ik heb mijn punt gemaakt. Dat zie ik wel aan de uitdrukking op Joe's gezicht.

'Alles goed op je werk?' vraagt hij geforceerd beleefd.

'Ja, dank je,' antwoord ik net zo beleefd. 'Ik ben overgeplaatst. Ik organiseer nu vooral handelsbeurzen.'

'Super.'

'En jij? Wil je nog steeds hartchirurg worden?'

Ik hou het opzettelijk vaag, alsof ik niet weet in welke fase van zijn medische carrière hij zit. Alsof ik niet ooit naast hem zat en hem tot twee uur 's nachts hielp studeren.

'Dat is wel het plan.' Hij knikt. 'Het vordert.'

'Mooi.'

We vallen stil. Joe heeft de gebruikelijke denkrimpel in zijn voorhoofd gekregen.

'Hoe zit het...?' begint hij ten slotte. 'Ben je... met iemand samen?'

Zijn woorden zijn als zout op een geschaafde huid. Wat kan het hem schelen? Waarom zou hij dat willen weten? *Jij hebt het recht niet naar mijn liefdesleven te informeren, Joe Murran*, wil ik driftig antwoorden, maar dan zou ik me laten kennen. Bovendien heb ik iets om over op te scheppen.

'Ja, toevallig ben ik inderdaad met iemand samen,' zeg ik, en ik zet mijn dromerigste gezicht op. 'Hij is echt geweldig. Kan niet beter. Aantrekkelijk, succesvol, vriendelijk, betrouwbaar...'

besluit ik met nadruk.

'Toch niet Humph?' zegt Joe wantrouwig, en ik voel ergernis opkomen. Waarom moet hij over Humph beginnen? Ik heb drie weken iets met Humphrey Pelham-Taylor gehad om wraak te nemen op Joe en ja, dat was kleinzielig en ja, ik heb er spijt van.

Maar denkt hij echt dat het ooit iets had kunnen worden tussen Humph en mij?

‘Nee, niet Humph,’ zeg ik overdreven geduldig. ‘Hij heet Dominic. Hij is ingenieur. We kennen elkaar van internet en het gaat geweldig. We passen ontzettend goed bij elkaar. Ken je dat, als het gewoon klópt?’

‘Fijn,’ zegt Joe na een lange stilte. ‘Dat is... Ik ben blij voor je.’

Hij ziet er niet blij uit. Hij ziet er zelfs eerder gekweld uit. Maar dat is niet mijn probleem, zeg ik streng tegen mezelf. En waarschijnlijk voelt hij zich helemaal niet gekweld. Ooit dacht ik dat ik Joe Murran kende, maar dat was duidelijk niet waar.

‘Ben jij met iemand?’ vraag ik beleefd.

‘Nee,’ zegt Joe prompt. ‘Ik ben... Nee.’

Er valt weer een stilte, waarin Joe zijn schouders kromt en zijn handen in zijn jaszakken duwt.

Dit gesprek loopt echt voor geen meter. Ik snuif de frisse winterlucht een paar keer op en word overspoeld door verdriet. Die verschrikkelijke avond, nu tweeënhalf jaar geleden, raakte ik niet alleen de liefde van mijn leven kwijt, maar ook de vriend die ik al had sinds we allebei vijf waren. Joe is hier opgegroeid; zijn moeder is nog steeds het hoofd van de dorpsschool. We waren speelkameraadjes. Als tieners kregen we verkering. We gingen samen naar de universiteit. We werden jongvolwassenen die plannen maakten voor een leven samen.

Maar nu zijn we... wat? Nauwelijks in staat elkaar recht aan te kijken.

‘Nou,’ zegt Joe uiteindelijk. ‘Vrolijk kerstfeest.’

‘Insgelijks. Vrolijk kerstfeest.’

Ik kijk hem na, draai me om, sjok over de oprit terug naar het huis en zie Bean bij de voordeur staan.

‘Gaat het wel, Effie?’ vraagt ze gespannen. ‘Als je Joe ziet, word je altijd zo... stekelig.’

‘Niets aan de hand,’ zeg ik. ‘Ga mee naar binnen.’

Ik heb Bean nooit over die avond verteld. Sommige dingen zijn zo pijnlijk dat je er niet over kunt praten. Ik probeer er zelfs niet eens aan te denken.

Ik moet me op het hier en nu richten, zeg ik tegen mezelf. Alle fijne dingen. Het optuigen van de boom. Bijna Kerstmis. De hele familie samen op Greenoaks.

Ik voel me nu al lichter, en ik loop achter Bean aan naar binnen en trek de voordeur stevig achter me dicht tegen de kou. Ik kijk elk jaar uit naar deze dag, en die laat ik door niets of niemand bederven. Laat staan door Joe Murran.

Een uur later voel ik me nog vrolijker, wat iets te maken zou kunnen hebben met de twee glazen bisschopswijn die ik achterover heb geslagen. We hebben de kerstboom opgetuigd en zitten nu met zijn allen in de keuken om de rechtop gezette iPad naar de video te kijken die Bean en Gus voor pap hebben gemaakt. Ik zit lekker roezig opgekruld in de stokoude rotanstoel in de hoek en zie mezelf op vierjarige leeftijd in een door Mimi gemaakte gebloemde jurk met smokwerk. Het is een zomerse dag en ik zit op een kleed op het grasveld mijn matroesjkapoppetjes uit elkaar te halen, waarna ik ze stuk voor stuk aan pap laat zien.

Ik kijk nu weer naar pap om te zien of hij het leuk vindt en hij glimlacht en heft zijn glas bisschopswijn naar me, zo’n typisch charmant gebaar van pap. Mijn beste vriendin Temi vindt dat pap acteur had moeten worden, en ik snap hoe ze daarbij komt. Hij is knap en waardig en hij heeft een natuurlijke aantrekkingskracht.

‘Ofilant, je was een aanbiddelijk kind,’ zegt Bean vol genegenheid. Mijn hele familie noemt me ‘Ofilant’ als ze me geen Effie noemen; het was mijn brabbelwoordje voor ‘olifant’. Niemand noemt me ooit bij mijn echte naam, Euphemia (goddank), maar

er zegt ook niemand 'Beatrice' tegen Bean, of 'Augustus' tegen Gus.

'Ja, jammer van het uiteindelijke resultaat,' voegt Gus eraan toe.

Ik antwoord afwezig 'Ha, ha', zonder mijn blik van het scherm af te wenden. Ik ben in de ban van mijn puntgave matroesjka's, die net nieuw uit de doos komen. Ik heb ze nog steeds: vijf handbeschilderde houten poppetjes die in elkaar passen, met stralende opgeschilderde ogen, rozige wangen en een serene glimlach. Ze zijn een beetje gehavend geraakt en er zitten viltstiftvlekken op, maar ze zijn mijn dierbaarste aandenken aan mijn kindertijd.

Andere kinderen hadden een knuffelbeer, maar ik had mijn poppetjes. Ik haalde ze uit elkaar, zette ze op een rij, liet ze met elkaar 'praten' en vertelde ze dingen. Soms stonden ze voor ons gezin: twee grote ouders en drie kleinere kinderen, met mezelf als het kleinste poppetje. Soms waren ze verschillende versies van mij, of ik gaf ze de namen van schoolvriendinnetjes en speelde de ruzietjes van die dag na, maar meestal waren ze een vorm van bezigheidstherapie. Ik zette ze in elkaar en haalde ze weer uit elkaar, bijna zonder ze te zien, en liet me kalmeren door het vertrouwde ritueel. Dat doe ik trouwens nog steeds. Ze staan nog altijd bij mijn bed en ik reik er nog steeds weleens naar als ik gestrest ben.

'Moet je die jurk zien,' zegt Bean nu, met haar blik op het scherm. 'Die wil ik ook!'

'Je kunt hem zelf maken,' zegt Mimi. 'Ik heb het patroon nog. Er was ook een versie voor volwassenen.'

'Echt?' Beans gezicht licht op. 'Zeker weten dat ik die jurk ga maken.'

Voor de zoveelste keer verbaas ik me erover hoe Bean Mimi's creativiteit heeft overgenomen. Ze houden allebei van naaien, breien en bakken. Ze kunnen een ruimte sprookjesachtig maken met een velours kussen hier en een schaal havermoutkoekjes daar.

Bean werkt thuis in de marketing en zelfs haar kantoor is prachtig, met overal hangplanten en kunstposters.

Ik koop kussens en havermoutkoekjes. Ik heb zelfs een hangplant geprobeerd, maar het zag er allemaal nooit hetzelfde uit. Ik heb die flair niet. Maar goed, ik heb andere vaardigheden. Dat denk ik tenminste. (Is een koppig stuk vreten zijn een vaardigheid? Daar schijn ik namelijk het beste in te zijn.)

Onze keuken is het schoolvoorbeeld van Mimi's creativiteit, denk ik terwijl ik vol genegenheid om me heen kijk. Het is niet zomaar een keuken, het is een instituut. Een kunstwerk. Elke kastdeur is voorzien van een bosgezicht waarop van alles te zien is, met viltstift getekend en door de jaren heen opgebouwd. Het begon allemaal met een muisje dat Mimi voor me tekende om me op te vrolijken toen ik een jaar of drie was en mijn knie had opengehaald. Ze tekende het muisje in de hoek van een kastdeur, gaf me een knipoog en zei: 'Niet aan papa vertellen.' Ik keek er verrukt naar, niet in staat te geloven dat ze iets zo fantastisch had getekend, en dan ook nog eens op een déúr.

Een paar weken later, toen Gus van streek was om het een of ander, tekende ze een komische kikker voor hem. In de jaren erna voegde ze de ene tekening na de andere toe en werden de deuren ingewikkelde bostaferelen. Bomen ter ere van verjaardagen; dieren met Kerstmis. Ze liet ons zelf ook bijdragen leveren. We tekenden ze met ingehouden adem, met het gevoel dat we heel gewichtig waren. Een vlinder... een worm... een wolk.

De deurtjes zijn nu zo goed als vol, maar Mimi propt er zo af en toe nog iets nieuws tussen. Onze keuken is beroemd in het dorp en als we vrienden op bezoek hebben, is die keuken het eerste wat ze willen zien.

'Niemand anders heeft zo'n keuken!' zei Temi ademloos toen ze hem voor het eerst zag, als kind van elf, en ik herinner me dat ik prompt terugkaatste, apetrots: 'Niemand anders heeft een Mimi.'

Op het scherm van de iPad is nu een montage te zien van pap op verschillende feesten door de jaren heen en ik kijk overspoeld door weemoed naar pap, verkleed als kerstman toen ik acht was... Pap en Mimi in avondkleding, dansend op Beans achttiende verjaardag... Al die gelukkige familiegelegenheden.

Lang zul je leven, Tony Talbot! luidt de afkondiging van de film, en we applaudiseren allemaal enthousiast.

‘Nou ja! Kinders!’ Pap, die zichtbaar ontroerd is, kijkt glimlachend om zich heen. Hij is sentimenteel van aard, en ik zie dat zijn ogen vochtig zijn. ‘Ik heb er geen woorden voor. Wat een ongelooflijk cadeau. Bean, Gus, Effie... dank jullie wel.’

‘Je hoeft mij niet te bedanken,’ zeg ik snel. ‘Dat was het werk van Bean en Gus. Ik heb... dit voor je gemaakt.’

Opeens verlegen geef ik hem mijn cadeau, verpakt in Beans papier. Ik kijk met ingehouden adem hoe hij het grote, platte boek uitpakt en de titel leest.

‘Een jongen uit Layton-on-Sea.’ Hij kijkt me vragend aan, slaat het boek open en bladert erin. ‘O... mijn hemel.’

Het is een soort plakboek dat ik heb gemaakt over het Layton-on-Sea uit paps jeugd, met oude foto’s, ansichtkaarten, plattegronden en krantenknipsels. Terwijl ik eraan werkte, werd ik erdoor gegrepen; ik zou nu waarschijnlijk een proefschrift over Layton-on-Sea kunnen schrijven.

‘De speelhal!’ roept pap uit terwijl hij bladert. ‘De Rose & Crown! De St.-Christoffelschool... Dat roept herinneringen op...’

Dan kijkt hij eindelijk op, helemaal geëmotioneerd. ‘Effie, lieverd van me, wat prachtig. Ik ben diep ontroerd.’

‘Het is niet artistiek of zo,’ zeg ik, want opeens besef ik dat ik alleen dingen heb ingeplakt, terwijl Bean er waarschijnlijk iets supercreatiefs mee zou hebben gedaan, maar Mimi legt een hand op mijn arm.

‘Haal jezelf niet zo naar beneden, Effie, schat. Het is wél artistiek.’

Dit is een kunstwerk. Het is historisch. Het is met liefde gemaakt.'

Zij heeft ook glanzende ogen, stel ik verbaasd vast. Ik ben paps sentimentaliteit wel gewend, maar Mimi is niet zo'n huiler. Vandaag zie ik echter beslist een zachte kant van haar. Ze pakt met bevende hand haar bisschopswijn en kijkt naar pap, die haar een veelzeggende blik toewerpt.

Oké, dit is raar. Er hangt iets in de lucht. Het valt me nu pas op. Maar wat is het?

Dan weet ik het opeens. Ze voeren iets in hun schild. Nú is het me allemaal duidelijk. Pap en Mimi zijn altijd van die ouders geweest die samen dingen bedisselen en dan met een voldongen feit komen, zonder eerst wat proefballonnetjes op te laten. Ze hebben een plan en ze gaan het ons vertellen en het maakt ze allebei een beetje emotioneel. Ooh, wat zou het zijn? Ze zullen toch geen kind gaan adopteren? Het idee komt uit het niets. Nee. Vast niet. Maar wat is het dan? Pap slaat het boek dicht, wisselt nog een blik met Mimi en richt zich dan tot ons.

'Dus. Jullie allemaal. We hebben eigenlijk...'. Hij schraapt zijn keel. 'We hebben nieuws voor jullie.'

Ik wist het!

Ik neem een slokje bisschopswijn en wacht gespannen af. Gus legt zijn telefoon weg en kijkt op. Er valt een lange, rare stilte en ik kijk onzeker naar Mimi. Ze heeft haar handen zo strak in elkaar gevouwen dat haar knokkels er wit van zien, en voor het eerst voel ik me een beetje onbehaaglijk. Wat speelt hier?

Een nanoseconde later dient het meest voor de hand liggende, beangstigende antwoord zich aan.

'Ben je ziek?' flap ik er panisch uit. Ik zie al wachtkamers voor me, infusen en vriendelijke dokters met slechtnieuwsgezichten.

'Nee!' zegt pap meteen. 'Lieverd, toe, maak je geen zorgen, we maken het allebei goed. We zijn kerngezond. Het is... iets anders.'

Ik kijk perplex naar mijn broer en zus, die er allebei roerloos bij

zitten. Beans gezicht staat gespannen en Gus kijkt met gefronst voorhoofd naar zijn knieën.

‘Enfin.’ Pap blaast hoorbaar uit. ‘We moeten jullie vertellen dat... dat we een besluit hebben genomen.’

2

Anderhalf jaar later

Ik heb exact drie keer in mijn leven het gevoel gehad dat ik uit mijn lichaam was getreden.

De eerste keer was toen onze ouders ons vertelden dat ze gingen scheiden, pats, volkomen onverwacht en zonder goede reden, voor zover ik het begreep.

De tweede keer was toen pap meedeelde dat hij een nieuwe vriendin had, Krista, een verkoopmanager in sportkleding die hij in een café had ontmoet.

De derde keer is nu.

‘Hoor je me wel?’ klinkt Beans gespannen stem in mijn oor. ‘Effie? Ze hebben Greenoaks verkocht.’

‘Ja,’ zeg ik met een rare kraakstem. ‘Ik hoor je wel.’

Het voelt alsof ik hoog in de lucht zweef en op mezelf neerkijk. Daar sta ik, tegen de voorgevel van Great Grosvenor Place 4 in Mayfair geleund, in mijn serveerstersuniform, met mijn hoofd afgewend van de felle zon en mijn ogen dicht.

Verkocht. Verkócht. Greenoaks. Aan vreemden.

Het heeft een jaar te koop gestaan. Ik was bijna gaan geloven dat het altijd te koop zou blijven staan, veilig weggemoffeld op Rightmove. Niet wég.

‘Effie? Ofilant? Gaat het wel?’

Beans stem dringt door in mijn gedachten en ik kom met een schok terug naar de werkelijkheid, weer in mijn eigen lichaam. Buiten op de stoep, waar ik niet zou moeten zijn. Salsa Verde

Catering moedigt het bedienend personeel niet aan telefoonpauzes te nemen. Of plaspauzes. Of wat voor pauzes dan ook.

‘Ja. Natuurlijk! Natuurlijk gaat het wel.’ Ik recht mijn rug en adem uit. ‘Ik bedoel, joh. Het is een huis. Het stelt niet zoveel voor.’

‘Nou, toch wel. We zijn er opgegroeid. Het zou begrijpelijk zijn als je van streek was.’

Van streek? Wie zegt dat ik van streek ben?

‘Bean, ik heb hier nu geen zin in,’ zeg ik kortaf. ‘Ik ben aan het werk. Het huis is verkocht. Het zal wel. Ze doen maar. Krista zal haar luxe villa in Portugal al wel hebben uitgezocht. Die zal wel een ingebouwde kluis hebben voor al haar bedeltjes. Sorry, hoe noemt ze ze ook alweer? Haar prullies.’

Ik voel Bean aan de andere kant van de lijn grimassen. We zijn het over veel dingen niet eens, van balconettebeha’s tot custard, maar bovenal over Krista. Het probleem met Bean is dat ze zo áárdig is. Ze had diplomaat moeten worden. Zij zoekt naar het goede in Krista, terwijl ik Krista gewoon zie zoals ze is.

Een beeld van paps vriendin dringt zich op: blond haar, witte tanden, nepbruin, irritante teckel. Toen ik haar voor het eerst zag, was ik verbijsterd. Ze was zo jong. Zo... anders. Ik was al verbluft dát pap een vriendin had. En toen zagen we haar.

Ik probeerde haar leuk te vinden. Of in elk geval beleefd te blijven. Ik heb echt mijn best gedaan, maar het is onmogelijk. Dus... ben ik een beetje doorgeslagen naar de andere kant.

‘Heb je ze vandaag gezien op Instagram?’ Ik kan het niet nalaten om zout in de wond te strooien, en Bean zucht.

‘Ik heb je al vaker gezegd dat ik er niet naar kijk.’

‘O, maar dat zou je wel moeten doen!’ zeg ik. ‘Het is een fantastische foto van pap en Krista samen in een bubbelbad, met glazen champagne, hashtag *sexinyoursixties*. Leuk toch? Want ik vroeg me inderdád af of pap seks had, natuurlijk, en nu weet ik

het. Dus dat is goed. Dat dat bevestigd is. Hoewel, is Krista niet in de veertig? Hoort zij er niet bij? O, en hij heeft beslist weer aan het nepbruin gezeten.'

'Ik kijk er niet naar,' herhaalt Bean op die ingehouden, gedeceerde manier van haar. 'Maar ik heb Krista wel gesproken. Er schijnt een feest te komen.'

'Een feest?'

'Een uitwijdingsfeest. Een kans om afscheid te nemen van het huis, denk ik. Ze pakken het groots aan. Avondkleding, catering, de hele mikmak.'

'Avondkleding?' herhaal ik ongelovig. 'Wie heeft dat bedacht? Krista? Ik dacht dat ze al het geld aan een villa ging uitgeven, niet aan een protserig feest. Wanneer is het, trouwens?'

'Tja, dat is wel een ding,' zegt Bean. 'Het huis bleek al een tijd onder bod te zijn, maar pap had niemand iets verteld omdat het nog niet zeker was. Ze zijn dus al heel ver. De overdracht is volgende week woensdag en de zaterdag daarop is het feest.'

'Volgende week woensdag?' Ik voel me opeens leeg. 'Maar dat is... Dat is...'

Snel. Te snel.

Ik doe mijn ogen weer dicht en laat het nieuws op me inwerken, met horten en stoten en pijnscheuten. Ik moet wel terugdenken aan die dag toen onze wereld voorgoed anders werd. Toen we in de keuken bisschopswijn zaten te drinken, knus en tevreden, ons totaal niet bewust van de bom die op barsten stond.

Achteraf gezien waren er natuurlijk wel signalen. Mimi's gespannen handen. Paps vochtige ogen. Die omzichtige blikken die ze telkens wisselden. Zelfs de kleine kerstboom lijkt nu veelzeggend.

Maar het is niet zo dat je bij het zien van een kleine kerstboom automatisch denkt: wacht eens even... Kleine boom... Wedden dat mijn ouders gaan scheiden? Ik had geen idee. Iedereen zegt de

hele tijd: 'Je moet toch een vermoeden hebben gehad?' Maar dat had ik eerlijk waar niet.

Nog steeds heb ik bij het wakker worden soms een paar momenten van zalige onwetendheid voordat ik het me, bam, weer herinner. Mimi en pap zijn gescheiden. Pap heeft een relatie met Krista. Mimi woont in een flat in Hammersmith. Het leven dat we kenden is voorbij.

Dan dringen alle andere rampzalige elementen van mijn bestaan zich natuurlijk aan me op. Niet alleen zijn mijn ouders uit elkaar, ons hele gezin is eigenlijk opgebroken. Ik ben verwickeld in een eindeloze vete met Krista. Ik spreek pap nooit meer. Ik ben vier maanden geleden ontslagen. Ik heb mijn leven gewoon niet meer in de hand. Het is of ik in een waas leef. Soms voelt het bijna alsof er iemand dood is, maar we geen bloemen hebben gekocht.

En dan heb ik ook nog geen echt vriendje meer gehad sinds Dominic, die een man met twee gezichten bleek te zijn. (Als we een 'gezicht' rekenen voor elke meid met wie hij het stiekem deed, had hij trouwens vijf gezichten, en ik vind het ongelooflijk dat ik al zijn kerstkaarten voor hem heb geschreven omdat hij zei dat ik zo'n mooi handschrift had. Ik ben een goedgegelovige stumper.)

'Ik weet dat het allemaal heel snel gaat,' zegt Bean verontschuldigd, alsof zij er iets aan kan doen. 'Ik weet niet wat ze met de inboedel doen, die zal wel in de opslag gaan tot ze iets anders hebben. Ik wil alles wat van mij is sowieso hebben. Pap en Krista gaan intussen iets huren. Maar goed, Krista zei dat ze later vandaag de uitnodigingen zou mailen, dus... ik wilde je even waarschuwen.'

Wat gaat het allemaal snel, denk ik met pijn in mijn hart. Echtscheiding. Vriendin. Het huis verkopen. En nu dat feest. Ik bedoel, een féést? Ik probeer me een feest op Greenoaks voor te stellen zonder Mimi als gastvrouw, maar het voelt gewoon niet goed.

'Ik denk niet dat ik erheen ga,' zeg ik voordat ik me kan bedwingen.

‘Ga je niet?’ Bean klinkt ontzet.

‘Ik ben niet in een feeststemming.’ Ik probeer nonchalant te klinken. ‘En ik geloof dat ik die avond al iets heb. Dus. Veel plezier. Doe iedereen de groeten van me.’

‘Effie!’

‘Wat?’ zeg ik, me van de domme houdend.

‘Ik vind echt dat je moet gaan. Het is het allerlaatste feest op Greenoaks. We komen allemaal. Het is onze kans om afscheid te nemen van ons huis... om als gezin bij elkaar te zijn...’

‘Het is ons huis niet meer,’ zeg ik bot. ‘Krista heeft het verpest met haar “smaakvolle” verf. En we zijn ook geen gezin meer.’

‘O, jawel!’ gaat Bean er geschokt tegenin. ‘Natuurlijk zijn we nog wel een gezin! Zo mag je niet praten!’

‘Oké, ook goed, wat jij wilt.’ Ik kijk knorrig naar de stoep. Bean kan zeggen wat ze wil, maar ik heb gelijk. Ons gezin is aan gruzelementen. In scherven gevallen. En niemand zal ons ooit nog kunnen lijmen.

‘Wanneer heb je pap voor het laatst gesproken?’

‘Weet ik niet,’ jok ik. ‘Hij heeft het druk, ik heb het druk...’

‘Maar je hebt wel een fatsoenlijk gesprek met hem gevoerd?’ Bean klinkt bezorgd. ‘Hebben jullie het weer bijgelegd sinds...’

Sinds die keer dat ik Krista heb uitgeoeterd en het huis uit ben gestormd, bedoelt ze. Alleen is ze te tactvol om het te zeggen.

‘Natuurlijk.’ Het is weer een leugentje, want ik wil niet dat Bean over pap en mij gaat stressen.

‘Nou, ik krijg hem niet te pakken,’ zegt ze. ‘Krista neemt altijd op.’

‘Hm.’ Ik doe zo onverschillig mogelijk, want de enige manier waarop ik de hele situatie met pap kan hanteren, is door me ervan te distantiëren. Vooral tegenover Bean, die er een handje van heeft om me in mijn hart te raken, net als ik denk dat het me niets meer doet.

‘Efffie, kom naar het feest,’ zegt Bean smekend in een poging me over te halen. ‘Niet aan Krista denken. Denk aan óns.’

Mijn zus is ontzettend redelijk. Ze heeft oog voor het standpunt van anderen. Ze zegt dingen als ‘anderzijds’ en ‘daar heb je een punt’ en ‘ik snap waarom je dat zegt’. Ik moet proberen ook zo redelijk te zijn, denk ik in een vlaag van zelfverwijt. Of ik zou in elk geval moeten proberen redelijk te klínken.

Ik doe mijn ogen dicht, haal diep adem en zeg: ‘Ik snap waarom je dat zegt, Bean. Je hebt een punt. Ik zal erover nadenken.’

‘Fijn,’ zegt Bean opgelucht. ‘Want anders is Greenoaks straks voorgoed weg en dan is het te laat.’

Greenoaks is straks voorgoed weg.

Oké, dat idee kan ik nu niet aan. Ik moet dit telefoongesprek afsluiten.

‘Bean, ik moet gaan,’ zeg ik. ‘Want ik ben aan het werk. In mijn ontzettend belangrijke functie van tijdelijke serveerster. Ik spreek je nog. Doei.’

Ik glip de immense marmeren keuken weer in, waar het gonst van de bedrijvigheid. Een bloemist laadt bloemen uit, overal staan grote emmers met ijs en ik zie de gast die de ‘huismanager’ wordt genoemd opgaan in een gesprek over de tafelschikking met Damian, de eigenaar van Salsa Verde.

Zo’n grote, chique lunch verzorgen is een soort voorstelling geven, en terwijl ik naar de druk bezige koks kijk, fleur ik op. Ik moet gewoon werken, bezig blijven. Ja. Dat is de oplossing.

Het was een enorme schok toen ik mijn baan in de evenementenbranche kwijtraakte. (Het was níét omdat ik waardeloos was, en anders was ik niet de enige, want de hele afdeling werd opgeheven.) Maar ik doe mijn best om positief te blijven. Ik solliciteer elke dag minstens één keer en dankzij het bedieningswerk kan ik nog rondkomen. En je weet nooit hoe een koe een haas vangt.

Misschien wordt Salsa Verde mijn redding wel, denk ik, om me heen kijkend. Misschien kom ik langs deze omweg weer terug in de evenementenbusiness. Wie zal het zeggen?

Ik word uit mijn gepeins gewekt door de bloemist, een vriendelijk uitziende vrouw met grijs haar, die een getergde indruk maakt. Ze ziet me kijken en zegt prompt: 'Wil je iets voor me doen? Dit in de hal zetten?' Ze knikt naar een gigantisch boeket witte rozen op een metalen standaard. 'Ik móét mijn pioenen redden, maar dit hier staat in de weg.'

'Oké,' zeg ik, en ik pak de standaard.

'O, dat had je nou niet moeten doen!' zegt Elliot, een van de koks, als ik het gevaarte langs hem heen zeul, en ik grinnik naar hem. Hij is lang en gebruind, met blauwe ogen en een gespierd lijf. We hebben eerder wat gekletst, en intussen checkte ik heimelijk zijn biceps.

'Ik weet dat je van witte rozen houdt,' zeg ik met een flirterige glimlach.

Zou het overdreven zijn om een enkele bloem uit het stuk te plukken en die aan hem te geven?

Ja. Overdreven. En: diefstal.

'Hé, gaat het?' vervolgt hij iets zachter. 'Ik zag je buiten staan. Je maakte een gestreste indruk.'

Zijn gezicht is zo open, zo oprecht bezorgd, dat ik hem wel in vertrouwen moet nemen. Een beetje maar.

'O, het gaat wel, dank je. Ik heb net gehoord dat mijn ouderlijk huis is verkocht. Mijn ouders zijn anderhalf jaar geleden gescheiden,' leg ik uit als ik zijn vragende gezicht zie. 'Ik bedoel, ik ben eroverheen. Natuurlijk. Maar toch.'

'Ik snap het.' Hij knikt meelevend. 'Wat jammer.'

'Ja.' Ik knik terug, dankbaar voor zijn begrip. 'Precies! Het is echt jammer. Ik heb iets van: waarom? Want het kwam zo uit het niets. We hadden een gelukkig gezin, wat je? Mensen hadden

iets van: wauw! Moet je die Talbots zien! Die zijn zo waanzinnig gelukkig! Wat is hun geheim? Tot mijn ouders opeens zeiden: “O, raad eens, kinderen, we gaan scheiden.” Dát bleek hun geheim te zijn. En ik... Nou ja. Ik kan er nog steeds niet bij,’ besluit ik zacht.

‘Wauw. Dat is...’ Elliot lijkt sprakeloos. ‘Hoewel, fijn dat ze hebben gewacht tot jullie volwassen waren, hè?’

Dat zegt iedereen. En het heeft geen zin om ertegenin te gaan. Het heeft geen zin om te zeggen: *Maar begrijp je het dan niet? Nu kan ik niet meer op mijn jeugd terugkijken zonder me af te vragen of het niet allemaal een leugen was.*

‘Ja!’ Het lukt me op de een of andere manier opgewekt te klinken. ‘Een geluk bij een ongeluk. Dus, zijn jouw ouders nog bij elkaar?’

‘Ja, toevallig wel.’

‘Fijn.’ Ik glimlach bemoedigend. ‘Dat is echt fijn. Hartverwarmend. Ik bedoel, het hoeft niet zo te blijven,’ voeg ik eraan toe, want het is niet meer dan fatsoenlijk om hem te waarschuwen.

‘Nee.’ Elliot aarzelt. ‘Ik bedoel, het lijkt een goed stel...’

‘Zo lijkt het,’ zeg ik, triomfantelijk naar hem wijzend, want hij slaat de spijker op zijn kop. ‘Precies! Het lijkt een goed stel. Tot op een dag: boem! Dan gaan ze uit elkaar en je vader heeft een nieuwe vriendin die Krista heet. Maar goed, als het zover is, ben ik er voor je.’ Ik geef alvast een opbeurend kneepje in zijn arm.

‘Dank je,’ zegt Elliot, die een beetje raar klinkt. ‘Ik stel het op prijs.’

‘Geen punt.’ Ik glimlach nog eens naar hem, zo hartelijk als ik kan. ‘Ik moet die bloemen in de hal zetten.’

Terwijl ik het bloemstuk de trap op zeul naar de entreehal, voel ik een soort gloed vanbinnen. Elliot is leuk! En hij zóú in me geïnteresseerd kunnen zijn. Ik zou kunnen vragen of hij iets met me wil drinken. Zo langs mijn neus weg, maar wel met duidelijke bedoelingen. Hoe zeggen ze dat ook alweer in contactadvertenties? *Voor gezelschap en meer.*

Hé, hoi Elliot, ik vroeg me af of je zin hebt om naar het café te gaan, voor gezelschap en meer?

Nee. Ieuw. Echt niet.

Hoe dan ook, als ik terugkom in de keuken, zie ik wel dat dit niet het moment is. Het is drukker dan ooit en tijdens mijn afwezigheid lijkt de stress nog iets te zijn opgevoerd. Damian heeft ruzie met de huismanager en Elliot probeert ertussen te komen terwijl hij slagroom op een chocoladedessert spuit. Ik bewonder zijn moed. Damian is intimiderend, ook als hij in een goede bui is, dus laat staan als hij kwaad is. (Ik heb me laten vertellen dat een kok zich ooit liever in een koelkast verstopte dan Damian onder ogen te komen, al kan dat gewoon niet waar zijn.)

‘Hé, jij daar!’ blaft een andere kok, die over een enorme pan erwtensoep gebogen staat. ‘Roer eens even.’ Hij geeft me zijn pollepel en gaat zich met de ruzie bemoeien.

Ik kijk nerveus naar de lichtgroene massa. Soep valt onder een hogere salarisschaal. Ik hoop maar dat ik het niet verkeerd doe. Hoewel, kun je soep bederven? Nee. Natuurlijk niet.

Terwijl ik roer en roer, piept mijn telefoon. Ik trek hem onhandig uit mijn zak terwijl ik met mijn andere hand blijf roeren. Het is een appje, en als ik de naam *Mimi* zie, kan ik haar troostende Ierse accent al horen. Ik maak het bericht open en lees het.

Schat, ik hoorde het net van het huis. Het moest er een keer van komen. Ik hoop dat het goed met je gaat. Je bent een gevoelige ziel, Ofilant, en ik denk aan je. Deze foto vond ik vandaag bij het opruimen. Herinner je je die dag nog? Tot gauw, liefs, Mimi xxx

Ik klik op de foto en word op slag overweldigd door een stortvloed aan herinneringen. Het is mijn zesde verjaardag, de dag waarop Mimi het hele huis in een circus veranderde. Ze zette een tent

op in onze enorme woonkamer met gewelfd plafond, blies een miljoen ballonnen op en leerde zelfs jongleren.

Op de foto sta ik in mijn ballettutu op het oude hobbelpaard. Mijn haar zit in slordige staartjes en ik zie eruit als de gelukkigste zesjarige van de wereld. Pap en Mimi staan elk aan een kant van me, houden mijn handen vast en glimlachen naar elkaar. Twee liefdevolle ouders.

Ik slik iets weg, zoom in en kijk naar de jonge, levendige gezichten van mijn ouders, van het ene naar het andere, alsof ik een detective ben die aanwijzingen zoekt. Mimi lacht stralend naar pap. Zijn glimlach is net zo teder. En terwijl ik kijk, voelt het alsof een bankschroef mijn maag omklemt. Waar is het fout gegaan? Ze waren gelukkig, echt waar...

‘Hé!’ onderbreekt een stem mijn gedachten. Een luide, boze stem. Ik kijk met een ruk op en als ik Damian op me af zie benen, slaat de angst me om het hart.

Nee. Nééé. Niet goed. Ik laat mijn telefoon op het werkblad kletteren en roer snel en daadkrachtig in de soep. Ik hoop dat zijn ‘Hé!’ voor iemand anders bedoeld was, maar opeens staat hij vlak bij me en kijkt me recht aan.

‘Jij daar. Hoe je ook heet. Wat is er met je gezicht? Heb je koorts?’

Ik breng verbaasd een hand naar mijn gezicht. Het is nat. Waarom is mijn gezicht nat?

‘Wacht eens.’ Hij komt nog dichterbij en kijkt vol weezin naar me. ‘Je húílt toch niet?’

‘Nee!’ Ik wrijf snel over mijn gezicht en zet een vrolijke glimlach op. ‘God, nee! Natuurlijk niet!’

‘Gelukkig maar,’ zegt Damian met een onheilspellende beleefdheid. ‘Want anders...’

‘Ik huil niet!’ zeg ik overdreven opgewekt, en op hetzelfde moment valt er een dikke druppel op het groene oppervlak van de

soep. Mijn maag verkrampst van afgrijzen. Waar komt die druppel vandaan?

‘Je huilt wél!’ barst hij uit. ‘Je laat verdomme tranen in die verdomde soep vallen!’

‘Niet waar!’ zeg ik radeloos, en op hetzelfde moment spat er weer een traan in de pan. ‘Ik voel me goe-hoed!’ Mijn stem slaat om in een snik en tot mijn afschuw valt er een nog grotere druppel in de soep.

O god, ik geloof niet dat die uit mijn oog kwam.

Ik kijk bevend op naar Damian, en zijn gezicht laat me sidderen. Uit de stilte om ons heen leid ik af dat iedereen in de keuken naar ons kijkt.

‘Eruit!’ roept hij. ‘Weg! Ga je spullen pakken.’

‘W-weg?’ stamel ik.

‘Tranen in de soep, godbetert.’ Hij schudt vol weerzin zijn hoofd. ‘Weg jij.’

Ik slik een paar keer, vraag me af of dit nog op te lossen is en stel vast van niet.

‘Aan het werk!’ brult Damian opeens naar de anderen, en iedereen gaat weer als een gek aan de slag.

Ik doe met een onwezenlijk gevoel mijn schort af en loop naar de deur. Iedereen ontwijkt mijn blik.

‘Dag,’ mompel ik. ‘Tot ziens, allemaal.’

Als ik langs Elliot loop, wil ik blijven staan, maar ik ben nu te ontredderd om nonchalante avances te maken.

‘Doei,’ zeg ik tegen de vloer.

‘Wacht even, Effie,’ zegt hij met zijn diepe stem. ‘Blijf staan.’

Hij wast en droogt zijn handen en komt naar me toe. Ik voel hoop opflakkeren. Misschien wil hij met me op date, en dan worden we verliefd, en dan wordt dit ons aandoenlijke verhaal over hoe we elkaar hebben leren kennen...

‘Ja?’ zeg ik als hij bij me is.

‘Ik wilde je alleen nog iets vragen voordat je weggaat,’ zegt hij zacht. ‘Heb je iemand?’

O mijn god! Het gaat gebeuren!

‘Nee,’ zeg ik zo onverschillig mogelijk. ‘Nee, ik heb niemand.’

‘Nou, misschien zou je iemand moeten zoeken.’ Hij neemt me medelijdend op. ‘Want je bent echt nog niet over de scheiding van je ouders heen, als je ’t mij vraagt.’